

det, om der skal gives højere Bidrag for større Driftsfare, om man skal indgaa paa at medtage Arbejdere hos Arbejdsgivere, der hovedsagelig arbejde for egen Regning, uden Bidrag; om Etablering af Voldgift; om Tilbageførelse af Maskinulykker under den ny Landbrugsforsikring; om Adgang til frivillig Forsikring; om særligt Bidrag for visse Virksomheder, særlig Afgift for Hestegange osv. Disse Spørgsmaal skulle altsaa afgøres paa de enkelte Forsikringsforeningers Generalforsamlinger, hvor der skal strides om det ene Punkt efter det andet. Man vil herved kaste ind i Landbruget en saadan Række af Stridigheder og Splid, at jeg synes, at man maatte være særdeles ivrig efter at faa opvakt mere Splid her i Landet, end der allerede er, naar man vilde henlægge alt dette til Afgørelse ved Afstemninger paa Generalforsamlinger. Men alle disse Spørgsmaal ere ikke andet, end hvad der er og maa være Genstand for Lovgivningsmagtens Bestemmelse. Hvor Grænsen er for Samfundets Pligt over for alle disse Spørgsmaal, om vi skulle have Arbejdere med, der arbejde for egen Regning, eller ikke osv., det er noget, vi her skulle bestemme, det er en Lovgivningssag, og naar det er afgjort ved Lov, bliver det ens for alle Landet over. Dette har, forekommer det mig, en saa stor Vægt, at jeg vilde være i høj Grad betænkelig ved en Ordning som den, der her foreslaas, alene af Hensyn til den Uendelighed af Strid, som den vil komme til at opvække. Basis for denne Ordning er nu lagt paa Valgretten med Hensyn til Adgang til Generalforsamlingen, Valg af Repræsentantskab osv. Den ærede Forslagsstiller mener at kunne berolige sig med en Valgret, saaledes som den nu er gældende til Amdraadet. Jeg tror, at det ærede Medlem straks under denne Sags videre Gang vil faa at se, at det bliver man ikke staaende ved. Allerede her vil altsaa Spørgsmaalet om Basis for Ordningen af det hele give Anledning til gennemgribende politiske Stridigheder, og naar vi endelig naa til en Ordning af Bestemmelsen om Valget i dette Tilfælde, er jo alle Stridsspørgsmaal fremtidig overladte til Afgørelser paa de mangfoldige Generalforsamlinger. Jeg tror, at dette er overmaade uheldigt, og at man under ingen Omstændigheder bør gaa ind derpaa.

En tredje Hovedanke, og ikke den mindst vigtige, er den, at den ærede Forslagsstiller mener at burde udelukke Arbejdere for egen Regning. Jeg tror, at dette vil være meget uheldigt. For det

første har det nu en Gang været saa vidt fremme, at det er vedtaget i Landstinget med Tilslutning fra Regeringen og Tilslutning her i Tinget, at man ønskede at medtage for Landbrugets Vedkommende ogsaa de Arbejdere, som arbejde for egen Regning. Allerede af den Grund anser jeg det for højst uheldigt nu at forlade dette. Jeg tror dernæst, at det i Praksis vilde være næsten uigennemførligt at gøre denne Adskillelse. Vi vide alle sammen, hvorledes Arbejdsforholdene ere paa Landet. En Arbejder er i det ene Øjeblik Arbejdsgiver, i det andet Arbejder for sig selv og i det tredje Arbejder for andre. De ville ikke kunne banke ind i Hovedet paa en saadan Mand en Forstaaelse af, af hvilken Retfærdighedsgrund han i det ene Tilfælde, naar han pløjer med Bondens Heste paa den ene Side af Gærdet, er ulykkesforsikret, medens han, naar han, ligeledes med Bondens Heste, pløjer paa den anden Side af Gærdet paa sin egen Jord, ikke er forsikret. Det kunne de ikke faa Folk til at bøje sig for eller erkende. Jeg tror derfor, at det vil blive aldeles nødvendigt, at vi, naar vi gennemføre en Ulykkesforsikring for Landarbejdere, da ogsaa give dem en saadan i de Tilfælde, da de arbejde for egen Regning. Jeg har ingen Autoritet med Hensyn til Beregning af de statistiske Tal o. s. v., jeg har kun forsøgt tilnærmelsesvis at klare for mig selv, hvad det i dette Tilfælde drejer sig om, og jeg er da kommen til det Resultat, at naar den ærede Forslagsstiller mener, at Lovforslaget, saaledes som han har opstillet det, kan gennemføres for en aarlig Bekostning af 300,000 Kr., vil — som sagt efter de løselige Opstillinger af Tal, jeg har kunnet gøre — det, at man medtager Arbejdere, som arbejde for egen Regning, ikke bringe Bekostningen stort mere end 100,000 Kr. op. Maaske vil det blive noget mere, men væsentligt mere tror jeg ikke, det vil blive. Det er altsaa en Forskel fra 300,000 til 400,000 Kr. — Jeg tror ikke, at man af Hensyn hertil skulde vige tilbage for at føre Tanken helt igennem. Naar vi staa over for dette Spørgsmaal, er det ogsaa et nyt Argument for, at der her er Anledning for det offentlige, for Staten til at tage Del med. Jeg skulde med Glæde se, om det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) kunde føre den Tanke igennem, at Statskassen helt og holdent tog Resten af de til Ulykke komne Arbejdere under sin Forsorg. Jeg nærer som sagt stor Tvivl, om dette lader sig gøre, men